

3. For unge arbejdere under 16 år, herunder lærlinge, bør feriens minimumslængde være 2 arbejdsuger efter 1 års uafbrudt beskæftigelse og forholdsmæssigt kortere efter kortere tids uafbrudt beskæftigelse.

4. Kravet om, at beskæftigelsen skal være uafbrudt for at berettigge en arbejder til ferie med løn, bør anses for opfyldt, uanset midlertidige afbrydelser som følge af sygdom, ulykkestilfælde, familiebegivenheder eller lignende forhold.

5. Den kompetente myndighed bør, hvor omstændighederne måtte tale derfor, bestemme, at ferien skal forlænges efter ancienniteten. Denne forlængelse bør indtræde hurtigst muligt og med regelmæssige mellemrum, således at der nås et bestemt minimum efter et bestemt antal år.

6. Skønt det kan være ønskeligt at bestemme, at ferien i ganske særlige tilfælde kan deles, bør der drages omsorg for, at en sådan deling ikke modvirker formålet med ferien, nemlig at gøre det muligt for arbejderen at samle kræfter påny. Med henblik herpå bør arbejderen have ret til at tage i hvert fald den ene del af sin ferie i en sammenhængende periode, som ikke bør ligge under et nærmere bestemt minimum.

7. Der bør eventuelt drages omsorg for, i overensstemmelse med den fastsatte ordning, at sikre, at ferien ikke lægges i de travle arbejdsperioder eller alvorligt hæmmer landbrugsproduktionen.

5. Mål og normer for social tryghed.

Som grundlag for kommissionens arbejde forelå en af Arbejdsbureauet udarbejdet rapport med tilhørende konventionsudkast, udarbejdet på grundlag af det sidste år vedtagne konventionsudkast*) og regeringernes udtalelser herover.

Kommissionen arbejdede resulterede i et endeligt udkast til en konvention om minimumsnormer for social tryghed. Dette udkast undergik ved dets behandling i plenarforsamlingen forskellige ændringer og blev derefter endeligt vedtaget. Arbejderrepræsentanterne og de fleste regeringsrepræsentanter, herunder de danske, stemte for konventionen, medens de fleste arbejdsgiverrepræsentanter stemte imod eller undlod at stemme.

Denne meget omfattende konvention giver bestemmelser om følgende emner indenfor lovgivningen om social tryghed: Hjælp til læge og hospital m. v., dagpenge under sygdom, arbejdsløshedsunderstøttelse, aldersrente, erstatning for følger af ulykkestilfælde, familiebidrag, moderskabsydelse, invaliderente og efterladtes forsørgelse.

Der skal ikke her gås nærmere ind på konventionens enkelte bestemmelser, idet der herom må henvises til konventionens tekst. Der skal derimod fremhæves enkelte bestemmelser, der må betragtes som principielle nydannelser indenfor internationale konventioner på dette område. Det er således fastsat, at et land kan ratificere konventionen, når det opfylder konventionens krav med hensyn til mindst 3 af de 9 grene af lovgivningen om social tryghed, der omhandles i konventionen, hvoraf mindst 1 gren skal vedrøre enten arbejdsløshedsforsikring, aldersrente, ulykkesforsikring, invaliderente eller overlevelsereente. For økonomisk underudviklede lande gives der adgang til slækkelse i forskellige af konventionens bestemmelser. Som en anden nydannelse må det nævnes, at konventionen indeholder detaljerede bestemmelser om ydelsernes størrelse indenfor de forskellige områder. Ydelsernes størrelse har selv sagt ikke kunnet anføres i nogen møntsort, men beregnes i forhold til arbejdslønningerne i vedkommende land. I det hele er konventionens bestemmelser præget af det meget omfattende forarbejde ikke mindst af statistisk art, som har været udført af bureauet.

For Danmarks vedkommende har det hidtil som oftest ikke været muligt at ratificere konventioner indenfor lovgivningen om socialforsikring, fordi disse konventioner

*) Jfr. beretningen for arbejdskonferencen 1951, s. 12—13.